

Tommy - del 6

Upp

2007

Rolle försökte febrilt att få kontakt med Kjell men utan resultat. När han till slut fick honom till hytten segnade han ihop och satte sig på vägen med ryggen lutad mot framhjulet. Stanken av det brända gummit stack i Rolles näsborrar när han kom på att ringa, fan han måste ju ringa någon. Polisen, ja han måste ringa polisen. Han sträckte sig ner mot benfickan där han hade mobilen, bara den inte var trasig. Men knapparna på Nokia telefonen lös trolskt i hans hand. Med höger pekfinger slog han 112.

En kvinnoröst i andra änden svarade enformigt.

– SOS larmcentralen.

– Det har hänt en olycka, eller två olyckor, Rolle presenterade sig inte utan gick rakt på sak.

– Var någonstans har dessa olyckor inträffat? Rösterna var fortfarande enformig och opersonlig.

– Precis vid bron innan Lehtovaara om man kommer söderifrån.

Det blev tyst ett tag och Rolle blev orolig att samtalet hade brutits men så hörde han kvinnorösten igen efter ett svagt klickande ljud. Hon hade antagligen tryckt in sekretessknappen.

– Var någonstans ligger Lehtovaara? vi sitter i Luleå och kan inte känna till alla byar i Norrbotten.

– Det ligger två mil norr om Pajala, på 99:an

Nu svarade kvinnan på larmcentralen oväntat snabbt istället.

– Ok, bedömer du att det behövs en ambulans?

– Nej eftersom de redan är döda.

– Döda? rösterna ändrade märkbart tonläge och det gick att ana ett intresse.

– Ja, Rolle suckade tungt.

– Jag ringer till Pajala och ber dem att skicka en ambulans ändå.

– Du behöver inte ringa dit, suckade Rolle ännu tyngre.

– Varför inte det? frågade kvinnan nästan lite spydigt.

– Det är jag som kör ambulansen och den ligger här i diket framför mig.

– Jaha, var du på utryckning?

Rolle funderade på hur han skulle lägga fram allt. Om varför de hade så bråttom till Rajakoski, om hans bror Pekka som jagade Tommy och skulle dräpa honom på fläcken om han fick chansen.

– Det är nog bäst att kontakta polisen, sa Rolle till slut.

– Du måste nu berätta för mig vad som hänt och anser jag att polisen skall kontaktas så gör jag det, berätta nu lugnt och sansat.

Rolle tog några djupa andetag innan han började berätta om det som hände i Rajakoski.

Kvinnan avbröt honom redan efter någon minut.

– Jag ringer polisen nu direkt, jag ringer Pajalas kontor.

– Jag tror hon är ledig, sa Rolle uppgivet, du får nog ringa Gällivare eller Haparanda.

– Vaddå ledig, det finns väl mer än en polis i Pajala.

– Nä inte just nu, den andra gick i pension före sommaren och någon ny har vi inte fått.

Vem ville flytta hit och jobba som polis tänkte Rolle. Det händer ju nästan ingenting förutom några gubbar som nätar lax eller någon same som jagar en stackars varg med skoter. Fast nu blir det nog mycket jobb för de poliser som får ta sig an det här.

– Jag ringer Pajala ändå, sa kvinnan på larmcentralen med den spydiga tonen igen.

– Ja gör du det, sa Rolle innan han tryckte på den röda knappen så att samtalet bröts, dumma jävla kossa!

Han la tillbaka telefonen i benfickan innan han böjde sig ner på knä för att se efter hur det var med Kjell.

1922

Försiktigt blötte Elof tapeten i köket med en trasa för att få bort kaffefläckarna. Satanan helveti, han tänkte på sin fru Laura. Hon sitter och läser istället för att hjälpa honom, som om han gjort detta med flit. Det var ju en olycka, ja han kanske inte skulle ha lockat fram skrattet genom att få Yrjö att säga lax eller lask som han sa. Bara tanken på det fick genast Elof på bättre humör. När Laura kommer ner ska han berätta om Juha, hon får säga vad hon vill. Om hans gäst ville, tänkte Elof, kanske han kunde arbeta lite på gården. Han såg inte ut att vara på väg någonstans och antagligen kom han från ingenstans. Det fanns massa gamla kläder i förrådet, de skulle säkert passa på Juha då han var rätt smal, vilket Elof inte längre var. Nå, han var inte fet men kroppen hade bara blivit större.

– Gör jobbet ordentligt, Laura hade smugit sig obemärkt in i köket.

Elof var tvungen att stålsätta sig, ibland funderade han mycket på hur det skulle vara om hon inte fanns. Hur skulle det vara om hon bara försvann? Men han kunde inte ta ifrån Yrjö sin mor. Hon var i alla fall snäll med pojken och han hade sitt brännvin till tröst. Det fick helt enkelt gå ett tag till, antagligen var det hans eget fel att saker och ting i deras familj spårat ur. Hade han inte låtit Laura få sådant övertag kunde allting ha sett annorlunda ut. Men att börja nu, nej det gick inte.

– Du Laura.

– Mmm

– Igår kom det en man hit och knackade på dörren, ja du minns att jag gick ut en sväng.

– Du var väl till båthuset och tog dig några rejäla supar, jag ropade på dig, Laura stirrade blint på Elof.

Det är klart att hon visste att han hade brännvinet nere i båthuset, hur han ens kunnat tro något annat begrep han inte.

– Jag tyckte synd om honom, han såg ärlig ut så jag upplät bryggartugan för natten.

– Du gjorde vad? med ens var Laura iklädd tyrannens kläder.

– Laura, vi har mycket som måste göras på gården innan första snön, tänk på all ved.

Hon tystnade och lät blicken vila i tomma intet, det gjorde hon alltid när hon funderade och det var ett gott tecken.

– Han får inte komma in hit och han får inte titta på mig med hungriga ögon.

Elof var nära att börja skratta, vem fan tittar på dig med hungriga ögon, knappt en blind skulle se åt ditt håll? Och man ser sig mätt ganska fort på dig. Det hade gått säkert tre år sedan något hänt i den äktenskapliga sängen. Hon ville inte, ja han ville inte heller så det var ganska bra ändå. Men när de träffades i början, innan de gifte sig fanns där en äkta kärlek. Han åträdde henne enormt på den tiden men nu, nej ingenting. Bara tanken av intima handlingar fick honom att skynda sig mot båthuset.

– Jag gör upp med Juha, ja han heter så, om betalning. Han behöver lite kläder så jag ger honom några av mina gamla saker som inte passar längre.

– Gör som du vill men håll honom utom synhåll från mig, det skulle inte passa sig.

Elof torkade den sista fläcken och hällde ut skurvattnet i vasken. Varför gick det så lätt att övertala Laura om Juha, något stämde inte riktigt. Hon borde ha skrikit högt att karlen i bryggargstugan skulle ge sig av fortast möjligt. Elof letade i förrådet efter kläder och upptäckte att han valde dem noggrant, konstigt men han ville väl att de skulle sitta bra på Juha, han hoppades att de skulle bli kompisar. Det stod flera par gummistövlar på skohyllan och det bästa paret tog han också med sig. Gummistövlarna var nog bland det bästa människan uppfunnit tänkte han. Efter att stövlarna kom för några år sedan använde han nästan uteslutande dessa vattentäta skor.

2007 Lehtovuoma

Pekka gick längs myrkanten, han visste precis var grusåsen började då en stor björk lutade kraftigt vid en liten udde. Leifs lågskor hjälpte inte mycket men det var bättre än att gå barfota. Vristerna började stelna till av kylan vilket märktes mest efter att de stannat vid några tillfällen. Lehtovaara var som by mycket större än Rajakoski, det fanns både affär och kyrka. Det fanns en skola förr men politikerna stängde den och fler andra skolor i kommunen. Nu åkte alla till centralorten Pajala istället. Leif tyckte det var synd att stänga de små skolorna, byarna liksom dog. Någon hade väl räknat ut att det var mer kostnadseffektivt med en stor skola istället. Han tänkte tillbaka på sin ungdom, på 60-talet då det var liv i alla byar. Små lanthandlare, postkontor fanns i varje by som var värd namnet. Folk var ute mycket mer, barnen lekte jämt ute. Inte som nu när de sitter framför datorn och föräldrarna framför tv:n.

Det är nästan så att folk blivit skygga, vill inte träffas lika ofta som förr. Han mindes speciellt den dagen han fick sin första moped, en blå Puch Dakota. Den var helt ny och glänste förföriskt när hans far öppnat garagedörren på hans 15-års dag. Den såg nästan ut som en motorcykel i jämförelse med de slitna enpetarna ungdomar oftast åkte på. Styret var kromat och reflekterade lockande garagelampans sken. Först gick Leif sakta runt mopeden och tittade noggrant på varje detalj. Gummit på fotpinnarna och kicken var helt nytt, svart som kol. Däckens mönster zicksackade sig fram under den kromade stänkskärmen. Glaset på framlyset var randigt både i sidled och höjdlid, varför visste inte Leif. Sakta närmade sig hans hand gasreglaget på höger sida. Handtaget var mjukt. Han sträckte sina fingrar mot bromsen och nöp till. Det knakade till i trumman på framhjulet när bromsbackarna spändes ut.

– Hoppa upp och starta den, utbrast hans far entusiastiskt.

Leif tittade mot sin far innan han till slut sa.

– Tack far.

– Varsågod min son, du har varit duktig och hjälpt till mycket på gården så du är väl värd den.

Leifs far Anders lämnade pojken ifred, han förstod att det var en stor stund för honom.

Sakta rullade Leif ut mopeden på gårdsplanen, han fällde ner stödet och drog baklänges i styret så att moppen hoppade upp på det, försiktigt släppte han sitt grepp för att vara beredd om den inte stod stadigt och började välta. Han skruvade upp tanklocket och såg sitt öga speglas i bensinytan då tanken var proppfull. Han vred på soppakranen så att den pekade rakt ner. Med handen fällde han ut pinnen på kickarmen innan han rullade moppen av stödet. I fönstret stod Anders och följde noggrant sin sons förehavanden. Det var med hjälp av guldets han fått råd att köpa en ny moped, annars hade det inte gått. Längre hade han tvekat att ha något att göra med guldets men när han såg de andra köpa nya bilar eller renovera sina hus kunde han inte stå emot. Det var fel, det visste han, men bara ingen skulle få reda på sanningen borde det gå bra.

Leif kickade igång moppen och blåfärgad rök kom ut ur ljuddämparen, i med ettan och bakdäcket spann till på gruset när han släppte kopplingen helt och drog på gas. Med ett leende och håret fladdrandes svängde han ut på 99:an. Hur hade farsan fått pengar till att köpa en ny moppe? Äh det spelar ingen roll tänkte Leif och tryckte till på växelföraren, hastighetsmätaren visade 35 och det fanns mer att ge. Han körde om ett par som gick med en paraplyvagn, det var Tommys farbror Erik Kiviniemi och hans fru Mona samt deras son Pekka som var 2,5 år, de älskade sin son över allt annat.

– Leif, går du och drömmer? Pekka log faktiskt igen.

– Jo

– Nå, vi är framme nu, gå efter mig, exakt i mina fotspår.

Leif tittade på King, ja han visste nog var han skulle sätta sina tassar, hunden hoppade omkring några gånger innan han vågade sig efter de båda männen. Det kändes överkligt att det var fast mark precis under mossan, han kände till och med kammen de gick på. På vissa ställen fick han balansera ordentligt för att inte ramla. Om olyckan var framme borde man nog ta sig snabbt tillbaka, men jävlar vad blöt man skulle bli, då torde man frysa som hund.

Byn natten till den 17 juni 2006

Tommy låg i sin säng och stirrade i taket. Han kände sig helt salig av lycka, men lyckan skuggades av Pekkas fruktansvärda brott. Hur många gånger hade han inte förstört för Tommy?

Vad än Sara sa så ville Tommy inget hellre än att sätta dit Pekka en gång för alla. Måttet var rågat nu, det här var bara för mycket. Så snart tillfälle gavs så skulle Tommy åka upp igen och ta itu med Pekka, han skulle få smaka sin egen medicin.

Mest av allt var han ändå lycklig. Lycklig över att Sara var här igen nu och att de hittat varandra. Han kunde inte hjälpa att han låg och hoppades på att de skulle kunna bli ett par till slut. Ödet hade visat att de hörde ihop, det var Tommy helt säker på.

Sara hade haft med sig sin egen bil till dansen så de skiljdes utanför grindarna efter sista dansen. Han ville aldrig släppa taget om henne när de sista tonerna av "We where the luckiest people" spelades. Även om det var nästan trettio år sedan han haft henne i sina armar kändes hon likadan som då. Han hade kommit på sig själv med att andas in hennes doft, som han bara kunde likna vid nyrostat bröd med honung, och hålla andan för att få ha den kvar så länge som möjligt.

– Kan vi ses imorgon?

Tommy ville få se henne varje dag nu när hon äntligen var här igen. Även om han sagt till henne att vänskap skulle vara gott nog, så ville han ha mycket mer, men det tänkte han aldrig visa henne om hon inte själv ville det.

– Ja, varför inte. Vi kan väl äta middag ihop hos mig. Vi har ju en del att ta igen. Jag menar, jag vet ju inte vad du har haft för dig under alla dom här åren. Du har ju inte sagt någonting. Du kanske har fru och tio barn!

– Nja, riktigt så är det väl inte. Egentligen känns det som om jag nyss har flyttat hemifrån.

– Va? Var det inte länge sen?

– Vi tar det imorgon. Det är en lång historia.

Avskedskramen blev bara hastig. Anna och Niklas satt redan i bilen och var trötta.

Tommy försökte dra sig så sakta som möjligt mot bilen. Dels för att få vara kvar med Sara så länge som möjligt, och dels för att han visste vilken hagelskur av frågor som väntade när han klev in i sitt amerikanska vrålåk. Till slut blev han tvungen att öppna dörren till bilen ändå.

- Tommy, jag måste bara få ställa några frågor, sa Anna ivrigt. Niklas säger att jag ska låta dig vara, men jag kan bara inte.
- Okej, Anna, jag förstår om du är nyfiken, men det är inte säkert att jag svarar på allt.
- Hur var det att träffa henne igen? Vart har hon varit? Hur många barn har hon?
- Det går inte riktigt att beskriva hur det var att träffa henne igen. Det var så överkligt och underbart på samma gång. ’
- Tommy, världsmästare på att inte svara på frågor! Men vart hade hon varit då? Hade hon nån kille med sig hit eller har hon väntat på dig också?
- Hon har faktiskt varit uppe i Pajala. Och nej, hon har inga barn och ingen kille med sig ner hit.
- Pajala, dina hemtrakter, det var värst. Men nu är det klart då Tommy, nu flyttar ni ihop och skaffar katter och en hel hög med ungar!
- Sakta i backarna, Anna, vi ska inte överdriva nu. Vi får se vad som händer. Nu är vi framme på gården. Gå och sov nu. Vi ska väl upp och fortsätta med höet imorgon va?
- Okej då, sov så gott om du kan nu då Tommy!

Nu när Tommy låg där i sängen och tänkte på kvällen kändes det hela ganska överkligt. Men det är klart tänkte han, när man verkligen vill något så verkar hela universum för att det ska bli verklighet. Och visst måste hela universum ha varit inblandat i att föra samman honom med hans liebbling igen. Han somnade till slut med ett leende på läpparna, fast besluten att gottgöra allt ont som Pekka gjort mot Sara.

2007 Lehtovaara

Samtidigt som det vibrerade i Rolles benficka ljud "I'm on a highway to hell" som ringsignal. AC/DC var och skulle alltid vara hans favoritband. Det var nästan så att man kunde lista ut mycket om en människa på dennes ringsignal. Om man älskade något utöver det vanliga märktes det ofta på ringsignalen. Gillade man t.ex James Bond hade man temat till bondfilmerna, eller om man gillade Star wars hade man det temat. Gillade man laxfiske med fluga hade man en tjutande rullbroms. Men alla de som hade samma signal som fabriken ställt in, vad var de för slags typer?

- Rolle, han svarade efter tre refrångrader, I'm on a highway to hell
 - Ja det här var larmcentralen i Luleå, ni försvann.
 - Det bröts.
 - Du hade rätt, det finns ingen polis i Pajala som är i tjänst så jag har ringt Övertorneå och dom är där om lite mer än en timme. Jag vill att du stannar på platsen tills dom kommer. En ambulans är också på väg men den dröjer en halvtimme mer. Kan du vara snäll och upprepa det jag sagt.
 - Jag är ingen jävla papegoja, Rolle tände till direkt
 - Ta det lugnt nu, jag vill bara att du bekräftar att du förstått mina instruktioner rätt, nu var kvinnan på larmcentralen också uppretad.
 - Menar du att det skulle vara för svårt för en Pajalabo att förstå vad du sa? Rolle spottade i marken innan han tryckte på den röda knappen på mobilen igen.
- På larmcentralen ropade Mia som hade hand om samtalet med Rolle på Marcus.
- Du Mackan, kan du komma en sväng är du snäll.
 - Kommer
 - Jo det är en man jag pratar med från Pajala, han kör ambulansen där och vi kommer bara på kant med varandra. Jag tänkte att du är väl där uppifrån och pratar det där mejjankele eller vad det heter.
 - Meänkieli, vad heter han du pratar med, är det Rolle?
 - Ja, hur fan visste du det?
 - Jag är ju från Pajala och Rolle har kört i massa år, det är en bra kille så vad är det för problem ni har?
 - Kan du bara ta över, ok.
 - Jodå, ge mig detaljerna bara.

Marcus kände Rolle sedan ungdomen och en mer reko person fick man leta länge efter. Mia däremot kunde ha dåliga dagar och de inföll med jämna mellanrum. Oftast gick det ut över arbetskamraterna och aldrig dem som ringer. Marcus satte på sig headsetet och slog Rolles mobilnummer.

- Rolle
- Tjenare Rolle det är Marcus Nila

Rolle funderade ett tag varför Mackan ringde men sen slog det honom, han jobbar ju på larmcentralen i Luleå.

– Jo hej Mackan, är du på jobbet?

– Jo, jag fick ta över från Mia, ja hon du snackade med nyss. Hon är en bra tjej men ibland kan hon vara lite bitsk. Men vad är det som hänt, det står att ambulansen varit med om en trafikolycka och ligger på sidan i diket och att polis är på väg från Övertorneå.

– Ja det är en riktig soppa.

Rolle berättade på meänkieli för Marcus allt han visste och vad som hänt på rakan innan Lehtovaara. Han berättade att han tog på sig skulden för Ingas död. Han berättade även varför Pekka jagade Tommy.

– Vad är det du säger Rolle, skulle Tommy, nå det tror jag inte, det kan inte vara möjligt.

– Jag känner precis likadant och när det kommer från Pekkans mun och det var endast han som såg det. Han menar att om inte han stoppat hade det gått väldigt illa.

– Men att Tommy skulle sätta eld på partytältet när alla var där inne, det är inte möjligt. Nu är det ju säkert 25 år sedan jag träffade Tommy men om det är något jag är bra på så är det människor. Hade det varit tvärtom hade jag köpt det direkt utan att tveka det minsta, förlåt Rolle Pekka är ju din bror, förlåt mig.

– Du behöver inte förlåta någonting, Pekka är galen och det har han alltid varit. Även om han är min bror så finns det ingen som helst respekt i mig för honom. Han har trampat på vår familj, dragit oss genom skiten i alla år så du behöver inte förlåta något.

– Tror alla nu att Tommy är en kallblodig mördare?

– Det är bara de som jagar Tommy, Pekkans gäng men Gerda lyckades höra deras samtal genom tältet, det var hon som ringde mig och berättade. Yrjö vet nog också men om det är några fler vet jag inte. Det måste vara något Pekka kokat ihop. Dom var ju alltid på kollisionskurs under hela uppväxten, ja som plus och minus. Kom dom för nära fräste det till, kortslutning helt enkelt.

Rolle var tvungen att sätta sig, han knäppte upp kragen, då han kände det svårt att få luft. Plötsligt högg det till i bröstet och vänsterarmen spändes som i kramp. Mobiltelefonen for som en projektil ner mot marken och delades i två delar av den hårda smällen mot asfalten. Med högerhanden fri från telefonen fick Rolle så upp en burk med piller ur bröstfickan. Han pillade upp locket med ett ryck och innehållet spred sig som en hagelskur över vägen. Men ett piller låg kvar i hans hand och med en sista ansträngning förde han det mot munnen, lät den sakta smälta under tungan och slöt ögonen. Tre minuter senare återfick Rolle sin ansiktsfärg och andningen blev mer och mer normal. Det var nära ögat tänkte han innan han reste sig upp igen.

Byn, natten till den 17 juni 2006

I sitt gamla flickrum låg Sara och stirrade på en fläck i taket. Fläcken hade kommit till när det hade snöat in på vinden en vinter för att hennes pappa inte brytt sig om att laga taket under sommaren. Sara var bara fem år och vaknade mitt i natten av en kall vattendroppe på ena ögonlocket. Hon mindes så väl hur hon förvirrad gick upp och stod länge framför dörren till sin pappas sovrum innan hon vågade knacka på. Han hade inte öppnat, så hon hade gått in och stått en stund vid sängen. Han sov alltid med öppen mun, en sträng saliv hade runnit ner mot hakan och torkat på vägen.

– Pappa, sa hon försiktigt, pappa det droppar från taket.

Det kom ingen reaktion från pappan. Så här djupt sov han bara om han hade druckit av den där klara drycken dagen innan. Sara ruskade honom lite försiktigt.

– Öh, vad är det om, sludrade pappan sömndrucket.

– Det droppar från taket i mitt rum, pappa.

– Vad fan säger du unge, du måste ha drömt. Du har för livlig fantasi unge. Gå och lägg dig igen annars ska du få ett rejält kok stryk.

– Men det droppar faktiskt pappa, det gör det.

– Men det var då själva fan om man inte ska få sova i sitt eget hus! Gå, innan jag kastar ut dig!

– Men pappa...

– Inga mer men. Nu går du till ditt rum!

Sara mindes så väl hur hon lade sig i sin säng, lite snett så att inte vattendropparna skulle komma alldeles i ansiktet. Men kudden hade blivit blöt och till slut fick och ligga hopkurad i fotändan. På morgonen, när pappan upptäckte vad som hade skett, mindes han inte längre att hon sagt till honom. Han slog till henne över munnen så att läppen sprack och skickade iväg henne till skolan utan frukost.

Hon mindes mest dessa dagar, dagar då slagen haglade över henne och hon fick gå hungrig fram tills skollunchen serverades. Dagar då hon sa till läraren att hon halkat på vägen till skolan. Hon såg att han inte trodde henne, men vad skulle han göra? Det blev ofta ingen middag innan hon själv lärde sig laga mat. Hon blev en mästare på att få ihop mat av nästan inga ingredienser alls.

Hon mindes inte många lyckliga stunder i det här rummet och sin mamma hade hon inga minnen av alls. Hon hade dött under förlossningen och sedan hade det varit bara pappa och Sara. Hon hade trott att alla barn hade det så här. Ändå låg hon här nu och var lycklig, lyckligare än hon varit på väldigt många år. Resten av huset bar inte längre några spår av det förflutna. Allt utom det här lilla rummet var renoverat precis så som hon ville ha det. Hon hade sparat det här rummet till sist så att det fanns någonstans att sova medan färgen torkade på det stora sovrummets väggar. Tills imorgon hade nog färgen torkat, då skulle Tommy komma. Varför tänkte hon på sovrummet då. De skulle ändå inte hamna där. Så var det bara. Men tänk att hon hade fått träffa Tommy igen, Tommy, drömmen som hon hållit levande sedan den där natten för trettio år sedan.

Sara började jobba på Ica när hon gick i gymnasiet. Hon sa till sina kompisar att det var för att få lite extra pengar, men i själva verket räckte inte pengarna till hemma. Pappans lön från smedjan var inte så stor och de pengar som inte gick åt till sprit spelade han bort på poker hos sina suparkompisar. Hon var överlycklig över jobbet på Ica. Dels fick hon komma hemifrån och dels fick hon rabatt på matvaror och en liten lön så att hon kunde ta med sig ordentlig mat hem varje dag.

Det var när hon satt i kassan en dag som hon såg Tommy för första gången. Där stod han som en uppenbarelse och köpte folköl tillsammans med den där mesen Niklas. Hon vågade nästan inte titta på honom. Han log mot henne när han betalade och mot det leendet fanns ingen bot. Från den dagen var hon helt såld på Tommy.

Samtidigt visste hon att hon inte kunde stanna kvar här längre. Hon stod inte ut hos pappan en dag till. Betygen i skolan var hyfsade och hon hade sökt några kurser på Umeå universitet bara för att ha något att göra. Idéhisistoria hade låtit som något intressant att börja med. Och till sin förvåning kom hon in. Äntligen skulle hon kunna bli fri. Men att säga något till pappan var otänkbart. Han ville till varje pris ha henne kvar hemma så att hon kunde sköta huset så att det såg respektabelt ut utifrån sett.

Så kom den där natten på motorträffen nere vid havet. Det var hur många killar som helst som hade kommit fram till henne och gett henne förslag på vad de ville göra med henne. Hon skulle aldrig ha gett med sig för Anders tjat, tänkte hon. Ända sedan det tog slut med hennes fem år äldre pojkvän Anders hade han spridit ut att hon var en hora, en madrass som bara lade upp sig för vilken kille som helst. Och nu fick hon stå ut med alla slags förslag från killarna och tjejernas föraktfulla blickar.

Hon älskade inte precis gamla bilar och traktorer och det var inte ofta Sara besökte motorträffar. Men Lena, hennes enda riktiga kompis, hade tjatat i två veckor om att de måste gå dit. Alla skulle vara där, inklusive Thomas som hon hade spanat in sedan länge.

– Okej, hade Sara sagt till slut. Men jag tänker inte vara kvar så länge. Jag åker imorgon, det vet du.

– Ja, jag vet. Det kommer att bli så himla tomt här utan dig.

– Men följ med då Lena. Vi kommer att ha jättekul.

– Nej, det där med att plugga är inte min grej, det vet du. Jag vill stanna här i byn, skaffa barn med Thomas och bli hemmafru. Du är annorlunda du Sara.

– Egentligen är jag nog inte det. Men jag måste bort från farsan. Så är det bara.

– Jo, jag förstår dig. Men vi håller kontakten va?

– Absolut. Vi ska väl alltid vara bästisar.

Sånt där man säger, tänkte Sara nu. Lena och hon hade hörts av kanske sammanlagt fyra gånger under de här åren. Lena hade fått sin Thomas och sina sex barn. Satt där i en stor bondgård och myste, antog Sara. Av någon anledning så drog sig Sara för att höra av sig till Lena nu. Kanske för att hon hade allt som Sara hade velat ha, men inte fått, kanske för att de inte längre hade något gemensamt, tänkte Sara.

Men den här kvällen på motorträffen hade Sara i alla fall sett Tommy och Niklas vingla förbi flera gånger. Tommy hade hejat på henne och hennes hjärta hade börjat hoppas. När hon hittade honom under en buske tänkte hon att det var nu eller aldrig. Även om han var full och jävlig så måste hon säga vad hon kände för honom innan hon åkte. Men så kom den där Niklas och störde. Han var alltid i vägen på något vis.

Hon gick ner till stranden och satte sig runt en grillplats bredvid Lena som inte märkte att Sara var där ens. Thomas hade lagt en arm kring henne och nu strålade hennes ögon och såg bara honom.

Så såg hon Tommy och Niklas, som var på väg att börja bada i havet. Nu eller aldrig tänkte hon och gick fram till Tommy.

Han hade villigt följt med till hennes alldeles egna tänkarställe. Här fick hon nästan alltid vara i fred. Hon hade inte tänkt förföra honom, bara säga att hon tyckte att han var en fin kille och att hon tyckte bra om honom. Men det blev som det blev och snart låg de där i sanden. Att han var oskuld förstod hon nästan direkt. Hon funderade lite på hur det kunde komma sig att en så attraktiv kille kunde gå runt och vara oskuld. Men han var väl blyg, som alla norrlänningar. Hon hade ju hört av folk på byn att han kom någonstans uppifrån och det hördes ju när han pratade också.

Tommy var fin, han hade många tankar om livet och hade hon kunnat så hade hon stannat och gjort som Lena. Men det gick inte, hon kunde inte bli kär nu, hon var tvungen att åka härifrån. Hon fick en ingivelse och gav honom sin medaljong. Det enda hon hade kvar av sin mamma. Hos honom skulle den vara säker. Även om de aldrig sågs igen så skulle medaljongen finnas kvar. Hon klippte av en lock av sitt hår och lade den i medaljongen. Då trodde hon aldrig att de skulle ses igen.

Men nu låg hon här, tjugofem år senare, med ett fånigt leende på läpparna och doften av Tommys parfym fortfarande kittlandes i näsan. Han hade haft samma parfym som för tjugofem år sedan!

Hela livet verkade passera revy i dessa nattens långa timmar. Det var omöjligt att sova.

Star alliance kx654 var under inflygning till Kallax flygplats utanför Luleå. Skyltarna med säkerhetsbältet hade precis tänts när kaptenens stämma raspade ur de små högtalarna.

– Vi beräknas att landa på Kallax flygplats om c:a 8 minuter. Vädret i Luleå är klart, +13 grader och en svag nordlig vind. För er som har anslutningsflyg till Pajala vill vi meddela att det föreligger en viss försening på ungefär 30 minuter. Vi ber er att fälla upp stolsryggarna och borden samt att spänna fast säkerhetsbältet. Vi vill tacka er för att ha valt Star Alliance och hoppas att vi ser er snart igen.

Meddelandet upprepades sedan på engelska men även en engelsman skulle haft svårt att höra vad kaptenen mumlade om. På rad 19, plats F vek en svartklädd man ihop sin Dagens nyheter och klämde in den i fickan på stolsryggen framför. Han drog åt säkerhetsbältet men inte för hårt, han ville inte riskera att få misspydande veck på sin Armanikostym. Den var långt viktigare än hans egen säkerhet vid en eventuell krasch. Hur han än stålsatte sig och försökte motarbeta flygrädslan så kröp en liten droppe svett nerför den solbrända pannan. Sakta närmade den sig ögonbrynen. Det var just landningarna som var värst för Henric Rosenqvist. Bland sina vänner gick han under namnet Generalen. Att kalla sig så offentligt hade väckt för mycket uppmärksamhet och det behövde han verkligen inte. Under Andra världskriget var han kapten i den finska armén och det var där han fick sitt smeknamn för första gången. Han visste inte riktigt varför men han tror att det berodde på hans omätliga intresse av det militära. Henrics händer sökte sig till armstöden samtidigt som kvinnan på plats E tittade vänligt mot hans håll. Han besvarade gesten med ett kort leende.

– Jag gillar inte landningen, sa hon och skrattade till.

Henric Rosenqvist besvärades lite av det faktum att han nu förväntades att svara henne. Hans finlandssvenska dialekt skulle avslöja honom direkt och lämna spår om det hände något.

Han tittade hastigt på kvinnan och nickade snabbt till svar. Hoppas hon inte säger något mer tänkte han i samma ögonblick som hon utbrast.

– Du är rädd också va?

Men va fan kan hon inte bara vara tyst. Henric nickade hastigt igen.

– Men hallå, du verkar vara mer rädd än jag, trodde inte det fanns sådana.

Nu kokade det i Henrics huvud, vad ska han göra? Då tog han fram sin guldpläterade Parkerpenna och skrev på en servett, tandläkaren och pekade mot sin mun.

– Jaha, du får inte prata, sa hon och log brett.

Henric skakade på huvudet och såg lättad ut när hon verkade ge sig. Det här var sista resan, den mest riskabla och allt måste göras så anonymt som möjligt.

Med en svag duns tog bakhjulen på 737:an mark och planet bromsade in.